

MERKKIPÄIVIÄ

80 vuotta täyttää Aleks Kujala (Issakan Huotin Santeri) 25.4. Porvoonjoen varrella Pukkilan Korttialla. Hän on syntynyt 25.4. 1905 Vienan-Karjalassa, Vuokkiniemen Tollonjoella.

Suomeen Aleks tuhansien muiden lailla tuli 1922, toimi vuosia kauppa-alalla Pohjanmaalla, rakensi rautatietä ja puuhasi monenmoista. Talvisodassa hän oli Raatteen suunnalla, jatkosodassa Kannaksella.

Sotien jälkeen Aleks perusti Helsingin Herttoniemeen menestyvän suutarinliikkeen. 1960-luvun loppupuolella hän iän jo karttuessa päätti luopua liikkeestä ja vetäytyi vaimonsa Martan kera eläkepäivien viettoon Pukkilaan.

Karjalan Heimon lukijoille Aleks on tuttu monista kirjoituksista ja muisteluksista. Toivotamme Vuokkiniemen pojalle hyvää terveyttä ja rauhaisia aikoja.

93 vuotta täytti Stepan Kudja 28.11. 1984 Maaningalla. Hän on kotoisin Salmista.

91 vuotta täytti Andreas SHEMEIKKA 10.12. 1984 Kiteellä. Hän on kotoisin Suistamolta.

84 vuotta täytti 20.12. 1984 Lapin ort. seurakunnan eläkkeellä oleva kirkkoherra Yrjö RÄME Rovaniemellä. Hän on syntynyt Suojärvellä.

75 vuotta täytti Maria Karhu o.s. Pöppönen 22.1. Nurmeksessa. Hän on kuuluisan kyykkää harrastavan 'Karhukoplan' kantaäiti. Koplan isä, pojat ja vävytkin ovat saavuttaneet mainetta hyvinä iskijöinä ja nyt ovat tulossa jo bunukatkin.

70 vuotta täytti talousneuvos Juho Lampiselkä 30.12. 1984 Lahdessa. Hän on syntynyt Suojärven Hyrsylässä, palvellut pitkään puolustusvoimissa ja viimeiset 25 vuotta yksityisyrittäjänä.

50 vuotta täytti Valde Moilanen 9.1. Boråsissa. Hän on syntynyt Suomussalmen Kiannaniemellä. Hän on ollut Kalevan Kansa -kerhon jäsen ja innokas Kyykkä Poikien toiminnassa.

60 vuotta täytti 8.2.1985 taidegraafikko Viktor Kuusela Helsingissä. Hän on syntynyt Salmassa. Taideopin-
tonsa hän suoritti Suomen Taideakatemian koulussa, jossa myöhemmin toimi myös opettajana aina eläkkeelle siirtymiseensä asti.

Viktor Kuusela on osallistunut lukemattomiin näyttelyihin kotimaassa sekä ulkomailla. Hänen teoksiaan on monissa taidemuseoissa ja -kokoelmissa. Taidekilpailuissa hän on saanut useita palkintoja. Myös taidejärjestöjen erilaisissa luottamustehtävissä hän on nuorempana toiminut aktiivisesti.

Vuonna 1980 hänelle myönnettiin taiteilijaeläke. Eläkepäivään hän viettää Lallukan taiteilijakodissa, ei kuitenkaan joutilaisuudessa, sillä hänen luova työnsä jatkuu vieläkin.

Turun Uuden Karjalaseuran pitkäaikainen puheenjohtaja Pauli Jousimo täytti 60 vuotta tammikuun 22. päivänä Turussa. Pauli syntyi Salmassa, vietti nuoruutensa Suistamon Roikonkoskella ja tienasi leipänsä valtion rautateiden palveluksessa aina eläkeikään saakka.

Karjalaisuus ja kyykkä on vienyt miehen kokonaan. Tarmoa on riittänyt oman seuransa, Turun piirin ja myös valtakunnallisten asiain hoitamiseen. Pauli toimii koko maata käsittelevän Karjalaisen Kyykkävaltuuskunnan puheenjohtajana. Hänen oma urheilullinen panoksensa niin kyykässä kuin yleisurheilussakin on huomioinnin arvoinen.

Karjalan Sivistysseura ja Karjalan Heimo toivovat jatkuvaa terveyttä yhteisten asiain hoitajalle ja lehtemme avustajalle. Monia armorikkaita vuosia Paulille.

Tuonilmaisiiin ovat siirtyneet

Aleksi Seppänen kuoli rauhallisesti kotonaan Kauhajoella 14.11.84. Hän oli syntynyt 25.5.1900 Vuokkiniemellä. Siunausta hänen läisyysmatkalleen toivottavat puoliso, lapset ja lastenlapset perheineen.

Muistamme häntä ututterana ahertajana, jolta kuitenkin aina riitti aikaa myös meille lapsille ja lastenlapsille. Kiitämme häntä lukemattomista muisteloista ja tarinoista, jotka siirsivät meille perinnöksi rakkauden ja kaipuun vianalaiseen perinteeseen ja maisemaan; sen selkosiin, siintäviin vaaroihin, Ylä-Kuitin ulapoille, kivisille pelloille ja rantaniityille. Toivottavasti pääsit kalavesillesi, isä.

Talousneuvos Teppo Aalto kuoli 11.12.1984 kotonaan Valkeakoskella. Hän oli syntynyt 10.4.1916 Uhtualla.

Valkeakoskella Aalto toimi tekstiilialan yrittäjänä vuodesta 1938, jolloin hän avasi myymälän. 1940-luvun puolivälissä hän laajensi liikettään veljensä Niku Aallon kanssa Aalto Oy:ksi. Yritys jatkoi myöhemmin nimellä Pukimo ja asuste-liike Teppo Aalto. Sillä oli myös sivuliike Toijalassa.

Teppo Aalto luopui liikkeen johdosta sairauden vuoksi 1981.

Teppo Aalto oli Valkeakosken kaupunginvaltuustossa 1960- ja 1970-luvuilla. Hänellä oli runsaasti myös muita kunnallisia luottamustoimia. Lisäksi hän oli mm. Valkeakosken yksityisyrittäjien yhdistyksen puheenjohtaja. Talousneuvoksen arvon Teppo Aalto sai 1976. Hän oli vuonna 1979 Valkeakosken vuoden yrittäjä.

Toimitusjohtaja Reino Johannes Hotti kuoli Espoossa 18.1. Hän oli syntynyt Kaukolassa 3.4. 1915. Karjalan menetyksen jälkeen hän siirtyi Helsinkiin ja perusti tekstiili-ompelimon, jonka toimitusjohtajana hän teki elämäntyönsä. Liike työllistää nykyään toistasataa ihmistä.

Kun KSS:n kyykkämiehet 20 vuotta sitten pyysivät Reinolta kyykkäpalkintoja, hän suostui auliisti ja perusteli anto-
aan evakkokodin perintöosuudella, joka oli lehmä. "Tämän tehtaan perustin ja kun se on hyvin lypsänyt, niin pitää heimoveljiä muistaa."

Kouluneuvos, rovasti Jouko Juhani Karanko kuoli 17.12. 1984 Tampereella. Hän oli syntynyt 14.6. 1909 Valtimolla, tullut ylioppilaaksi Viipurissa 1929 ja suorittanut teologisen erotutkinnon 1934. Papiksi hänet vihittiin Viipurissa 1934.

1934—35 Karanko opiskeli stipendiaattina Unkarissa Pécsin yliopiston teologisessa tiedekunnassa. Tästä alkoi hänen puolen vuosisadan mittainen Unkarin maan, kansan, kielen ja kulttuurin tuntemuksensa sekä jatkuva yhteydenpito tuohon eteläiseen heimokansaamme.

Kotimaassa Karanko oli aluksi seurakuntatyössä mm. Tuupovaarassa, Lavansaarella, Impilahdessa ja Pitkärannassa, mutta siirtyi sitten koulualalle ja toimi uskonnon opettajana mm. Pitkärannassa, Nurmijärvellä, Oulaisissa, valtion sisäoppilaitoksen osastossa Niinisalossa jne.

Kauppias Teppo Lampi, ent. Lipkin, kuoli 28.12.1984 Kauhajoella. Hän oli syntynyt 22.12. 1899 Viinan-Karjalassa, Vuokkiniemellä maanviljelijän poikana. Isänsä kuoltua hän vielä kasvavana poikana ja perheen ainoana miespuolisena jäsenenä joutui vastaamaan kotitilan hoidosta. Kansakoulun jälkeen edessä oli asevelvollisuus Venäjän armeijassa ja aikanaan osallistuminen I maailmansotaan.

Vuonna 1922 Teppo Lampi useiden heimoveljiensä tavoin siirtyi itsenäiseen Suomeen. Täällä hän aloitti pitkän kauppiasuransa harjoittamalla ensin kulkukauppaa ja samalla siirtyi myöhemmälle toimialueelleen Satakuntaan ja Etelä-Pohjanmaalle. Vuonna 1927 hän perusti ensimmäisen kiinteän liikkeensä Karijoelle. Vilkas karjalainen veri vaati kuitenkin avarampia liikkuma-aloja, ja siksi hän antautui laajalle Pohjanmaalle ja Satakuntaan ulottuvaan torikauppaan. Vuonna 1936 hän muutti perheineen Kauhajoelle, jonne perusti kangas- ja vaatetusliikkeen. Myöhemmin hän avasi liikkeitään Karvialle, Kurikkaan ja Teuvalle. Viime vuosina hänen liiketoimintansa on keskittynyt yksinomaan Kauhajoen kirkonkylän suurliikkeeseen.

Kauppias Lampi kuului vuosikaudet Kauhajoen Kansallisseuran ja Yksityisyrittäjien johtokuntiin sekä PYP:n valvojiin. Hänen rakkaimpia vapaa-ajan harrastuksiaan olivat kalastus ja metsästys, jotka toivat hänelle piristystä vielä voimien jo ehtyessäkin. Jatkosotaan Teppo Lampi osallistui vapaaehtoisena, omalla autollaan.

Teppo Lampin valoisa olemusta jäivät puolison ja lasten sekä heidän perheittensä kanssa kaipaamaan sukulaiset ja tuttavat.

Aino Maria Annikki Marttina kuoli 15.1. Hän oli syntynyt 25.2. 1913. Nuorena hän solmi avioliiton aunukse-laissyntyisen majuri Pauli Marttinan kanssa, toimi sotiemme aikana kaukopartio-osaston "äitinä" ja osallistui sittemmin miehensä mukana "evakkomatkaan" Venezuelaan. Tästä matkasta Pauli Marttina kertoo värikkäästi matkakirjassaan Vahingossa Venezuelaan.

Hovioikeudenneuvos Leo Tarma kuoli 2.1. Espoossa. Hän oli syntynyt 29.8. 1919 Joensuussa. Suku oli kotoisin Repolan pitäjältä.

Yy-eversti, lähiheimokansojemme merkittävä ystävä Matti Aarnio kuoli 16.12. 1984 Helsingissä. Hän oli syntynyt 24.1. 1901 Kouvolassa.

Matti Aarnio osallistui vapaussotaan, Aunuksen retkeen sekä Viron ja Latvian vapaussotiin. Talvisodassa hän johti taisteluosaston komentajana vastahyökkäys- ja motitustais-teluja Laatokan-Karjalassa. Tältä ajalta on hänen kansanommainen nimityksensä "Motti-Matti" osoituksena menestyksellisestä erikoistumisesta vaatimaan korpi- ja mottisotaan. Jatkosodassa Aarnio toimi pataljoonan ja rykmentin komentajana sekä Lapin sodassa jääkäripataljoonan komentajana.

Vv. 1947—52 hän oli Venezuelan kansalliskaartin kadettikoulun taktiikan opettajana ja maan yleisten töiden ministeriön geodeettisen osaston matemaatikkona. — Kotimaahan Matti Aarnio palasi 1952.

Elias Jehkinen, suojärveläisille Agoin Ilja, kuoli 16.12. 1984 Helsingissä yli 87-vuotiaana. Hän oli syntynyt Suojärven Jehkilän kylässä kylän kantasukuun. Nuoruusvuosinaan hän hoiti kotitilaansa, kun muut perheenjäsenet kiersivät pitäjää uunin tekijöinä. Myöhemmin Elias siirtyi poliisiksi Suvilahteen ja 1930-luvun pulavuosina muutti Helsinkiin.

Vuonna 1939 hän ryhtyi yksityisyrittäjäksi ja perusti kellariverstaan, missä menestyksellisesti valmisti hiuserverkoja ja päällystettyjä kuminauhoja.

Jehkilässä asuessaan hän oli mukana Leppäniemen nuorisoseurassa ja Helsingissä kuului suojärveläisten oman seuran perustajiin. Monet juhlien ohjelmat harjoiteltiin juuri hänen kodissaan Toukolassa.

Noin 25 vuotta sitten hän aloitti vakavahenkisen työnsä uskonveljiensä parissa ja luopui samalla muusta toiminnasta. — K.P.

Ulla Tarulinna (Saikoff) kuoli 1.1. Äbyssä Ruotsissa. Hän oli kotoisin Vienan-Karjalasta ja syntynyt 25.7. 1899 Voijärvellä.

"Kaiken yllä hellyys väräjäpi,

Herra itse rannat himmentäpi,

Sulaa kaukainen ja läheinen,

Kaiken saa vain lainaksi ihminen."

Mamma-kultaselle siunaus ja rauha taivaalliselle matkal-le. Omaiset

Heikki Siilamaa (Sergejeff) kuoli 30.11. 1984 Hoforsissa Ruotsissa. Hän oli syntynyt 21.2. 1901 Luva-järvellä, Vienan-Karjalassa.

Anni Vornanen o.s. SHEMEIKKA kuoli 24.11. 1984 Joensuussa. Hän oli syntynyt Suistamolla 28.5. 1894.

Maria Poimula, o.s. HIRSSO, kuoli 2.12. 1984. Hän oli syntynyt Uhtualla, Vienan-Karjalassa 25.3.1903.

Maria Voronen kuoli 26.1. Boråsissa Ruotsissa. Hän oli syntynyt 11.6. 1922 Homalan kylässä Riipuskalassa, mistä muutti Suomeen 1944 ja edelleen Ruotsiin 1947. Hän oli RSOS:n työssä ja Kalevan Kansa -kerhon aktiivinen jäsen.

□□ Pyhän Sergein ja Hermanin veljeskunta vietti perustamisensa 100-vuotisjuhlaa 20.1. Juhlapäivänä perustettiin Sergei Okulovin nimeä kantava stipendiahasto.

Ensimmäisen stipendin sai hum.kand. Mitro Repo Pyhä Muisto-kirjan loppuosan käännöstöytä varten. Työn aloitti aikanaan Sergei Okulov itse ja ensimmäisen osan saattoi valmiiksi rovasti Tapani Repo.

Pyhä Muisto kuuluu ortodoksisen liturgisen kirjallisuuden keskeisiin teoksiin.

□□ Tekniikan lisensiaatti Timo H. A. Koski, 37, on nimitetty Nokia Elektroniikan johtajaksi.

Nokia Elektroniikan liikevaihto oli viime vuonna 1,8 miljardia ja nousee tänä vuonna 2,3 miljardiin markkaan. Työväkeä on 6 000. Tuloksiköitä on neljä: tietoliikenne, informaatiojärjestelmät, Nokia Data ja teollisuusautomaatio.

Timo H.A. Kosken nousu huipputekniikan teollisuuden keskeisiin johtotehtäviin on ollut suorastaan rakettimaisen nopea ja tehokas. Mainitsemme vielä, että kirjaimet H.A. tämän supermiehen nimessä tarkoittavat Huoti Antero. Huoti on myös hänen isänsä nimi — hän on nimittäin Huoti Koski — seuramme johtokunnan jäsen.

□□ Ortodoksisessa kirkkomuseossa on kevätkauden esitteillä näyttely Gruusialais-bysanttilaiset emaliminiatyirit.

Väitös männyn kasvusta

Helsingin yliopiston metsänhoitotieteen vs. apul.professori Markku Kanninen väitteli tohtoriksi 14.12.1984. Vastaväittäjänä oli tri David Ford Skotlannista ja kustokse- na prof. Matti Leikola.

Maat. ja metsät. tohtori Markku Kanninen on kirvulais-viipurilaista syntyperää. Hän on syntynyt 1952 Jyväskyläs- sä, minne hänen vanhempansa muuttivat evakkoina Enso- ta. Isä, talousneuvos Hugo Kanninen on kotoisin Viipurin mlk:sta ja äiti Alli, o.s. Karjalainen Kirvusta. Kanniset muuttivat Viipurista Ensoon ja sieltä evakkona Jyväskylään, missä heillä sittemmin oli menestyvä pukutehdas. Mole- mat ovat toimineet vuosikymmeniä tarmolla karjalaisuuden hyväksi.

Kannisen väitöskirja käsittelee männyn kasvun vuorokau- tista vaihtelua sekä lämpötilan vaikutusta kasvuun. Tutki- musta varten kehitettiin valokuvaukseen perustuva mittari, jolla kasvua voitiin mitata kahden tunnin välein.

Männyn kasvu alkaa, kun ilman lämpötila nousee yli kuu- den asteen. Kasvu ei kuitenkaan ala heti, vaan noin kolme tuntia sen jälkeen, kun tämä lämpötila on ylittynyt.

Paul Ariste 80-vuotias

Eräs kaikkein tunnetuimpia, ellei tunnetuin eestiläinen tiedemies on akateemikko Paul Ariste, joka tänä Kalevalan 150-vuotisena juhluvuotena vietti 3. päivänä helmikuuta Tartossa kahdeksattakymmenettä syntymäpäiväänsä.

Hän syntyi seppä-puusepän poikana Torman pitäjässä Tarton maakunnassa. Perheen sukunimi oli Berg, mutta nuori ylioppilas eestinsi nimen, esikuvanaan Aristen kylä ja lahti Saarenmaalla. Jo lapsuudenaikainen kasvuympäristö oli kielten oppimisen kannalta virikkeinen. V. 1916 perhe muutti Tallinnaan, jossa Paul v. 1925 valmistui ylioppilaaksi kaupungin poikalyseon kielilinjalta.

Ensimmäiset tieteellisuonteiset kirjoituksensa hän julkaisi jo koululaisena varhain oppimansa esperanton kielellä. Eräs tutkielma käsitteli eestiläisten häipyvää heimokansaa liiviläisiä, eräs toinen vatjalaisia, joita edustavan kielenoppaan hän tapasi Tallinnassa museojuhlilla. Tältä hän kirjoitti muistiin kielennäytteitä ja joitakin sananlaskuja. Tätäkin työtään hän on jatkanut näihin asti ja tallentanut vatjalaista kulttuuriperinnettä. Sanalippuja on kertynyt n. 45 000 ja kansanrunoutta sekä muistiinpanoja n. 7000 sivua. Jo ennen ylioppilaaksi tuloaan hän oleskeli myös Eestin läntisten pikusaarten Vormsin ja Noarootsin ruotsalaisväestön keskuudessa ja teki havaintoja heidän kielestään.

Tarton yliopistossa hän opiskeli eestin kieltä ja sen suukieliä, kansanrunoudentutkimusta, uralilaista kielitiedettä ja germanistiikkaa. Tiiiviin opiskelun ohella hän varasi itselleen palkkatyötä Eestin kansallismuseon kirjastossa, myöhemmin kansanrunouden arkistossa J. Hurtin ja M.J. Eiseinin kokoelmien järjestäjänä. Samasta paikasta hän joutui myös ensimmäiselle kielen ja kansanperinteen keruumatkalle, joita on kesäisin jatkanut näihin asti.

Jo ensimmäisen lukukauden aikana Paul Ariste innoissaan kävi vahvistamassa opettajansa prof. Andrus Saaresten luona aiheen pro gradu -työlleen, joka koski ruotsalaisia lainasanoja eestin kielessä. Tämä hänen maisterintyönsä vuodelta 1931 ilmestyi myöhemmin yliopiston julkaisuissa.

Maisteri Paul Ariste sai yliopistolta kahdeksi vuodeksi stipendin jatko-opintoja varten erikoisesti kokeellisen fonetiikan alalla. Toisen stipendivuoden hän työskenteli ulkomaila: Uppsalassa, Hampurissa ja Helsingissä. Täällä hänen opettajinaan olivat professorit Y. H. Toivonen ja F. Äimä. Jälkimmäisen johdolla hän teki foneettisia kokeita kielenoppaan kanssa, joka taaskin sattui olemaan vatjalainen, jonka prof. Lauri Kettunen oli kutsunut Helsinkiin.

Ensimmäisenä päteväenä eestiläisenä foneetikkona hän toimi opettajana Tarton yliopistossa, jossa hän v. 1939 väitteli tohtoriksi sekä fonetiikan että murteen ja äännehistorianalaisella teoksella "Hiidenmaan murteiden vokaalit".

Eestissä hän on keskeinen kulttuuripersoonallisuus, raitius- ja urheilumielinen ihminen, vannoutunut ja väsymätön luonnon ja nuorison ystävä. Hänestä on paljon kirjoitettu, julkaistu monenlaisia haastatteluja ja kannanottojaan, viisi vuotta sitten jo ensimmäinen monografiakin. Hän on pitkään nauttinut runsasta kansainvälistä arvonantoa, sen osoittavat vaikkapa monenlaiset tieteellisten laitosten ja seurojen kunniajäsenyydet, joista mainittakoon Unkarin Tiedekatemian kunniajäsen (1966) ja Helsingin yliopiston kunniaatohtori (1969); Eestin NSV:n "teeneline teadlane" (ansioitunut tieteenharjoittaja) hän on vuodesta 1965.

Eläkeikäisenä prof. Ariste osallistuu edelleen yliopiston opetustyöhön.

A.H. Tammsaare 1878—1940

Eestiläinen eepikko A.H. Tammsaare (1878—1940) julkaisi ainoastaan kaksi näytelmää: raamatunaiheisen "Judit" (1921) ja poliittis-filosofisen "Kuningas palelee" (1936). Hänen laajasta romaanituotannostaan kuitenkin on sovitettu lukuisia näytelmiä, ne on dramatisoitu.

Kymmenkunta näytelmäsovitusta on tehnyt teatterimies Andres Särev (1902—1970). Hänen käsialaansa on myös maalaisaiheinen näytelmä "Varkamäki" suurromaanin "To tuus ja oikeus" ensimmäisestä osasta. Tammsaare itse hyväksyi sen. Se on samalla ainoa dramatisointi, joka on suomennettu ja Suomessa esitetty. Näytelmän ensiesitys oli Kotkan kaupunginteatterissa v. 1969. Sen ohjasi Ilmar Tammur Tallinnasta. Näytelmän suomensi Eeva Niinivaara. Silloinen suomenlukija Eero Pääkkönen teki hyvin ja nopeasti konekirjoitustyön, jolloin varmaan useita kielivirheitäkin korjaantui.

Sen johdosta, että 1.3. 1985 on kulunut jo 45 vuotta Tammsaaren kuolemasta työpöytänsä ääressä, oheinen lyhyt puheenvuoro Varkamäki-näytelmän eräästä juonteesta.

Rakkautta Varkamäellä

Näytelmä "Varkamäki" päättyy sanoihin: "Rakkautta ei ole Varkamäellä tänäpäivänäkään."

Niinkin voi sanoa, sillä siellä on tosiaan paljon velvollisuuksia ja huolia, paljon työtä, epäsuoraa, kiinaa, riitaa ja taistelua.

Mutta onhan näytelmässä kuvattu sentään myös rakkautakin, peräti kuuden naisen rakkautta, eikä rakkautta maahan, vaan toisiin ihmisiin.

Haaveellisen nuoren Reetta-emännän rakkaus ei juuri koskaan pukeudu sanoiksi. Se on sanatonta alistumista tehtäviinsä, joskus lämmönkaipuussaan nojautumista hetkeksi lehmän tai hevosen kylkeä vasten. Se on lasten synnyttämistä miehelleen ja poikavauvan, tulevan isännän ja olojen kohentajan syntymän odotusta. Mutta poikavauvan syntyessä äiti menehtyy.

On Varkamäellä myös rehevän ja verevän Marin rakkaus vaikuttamassa. Tämän elämänmyönteisen, palvelijasta emännäksi kohonneen ihmisen rakkaus on kaksitahoinen — säällivä hellyys Jussi-rääppänään, joka itsemurhansa jälkeen kasvaa vuosien kuluessa ikäänkuin Varkamäen Mäkelän talon elämää hallitsevaksi hahmoksi, ja intohimoinen naisenrakkaus Antres-isäntään. Lisäksi Marissa on paljon äidinrakkautta lapsiin, sekä omiinsa että vieraisiin. Rakkautta riittää sekä lapsipuolille että naapurinlapsille.

Pertun emännän Viin rakkaus, se on ainaista kestämistä, ja mökin Anun rakkaus — tottumusta.

Mutta nuori Liisi, Reetan ja Antreksen esikoinen, on perinyt isänsä luonteen. Hän uskaltaa puhua isänsä niin kuin vertaisensa kanssa. Hän puolustaa nuorta lujaa rakkauttaan Jooseppiin, Antreksen kiistakumppanin poikaan, kaikista kielloista huolimatta.

"Minä Jooseppia en jätä. Hänelle menisin sittenkin, vaikka koko maailma olisi sitä vastaan. Ja jos minut teljettäisiin lukkojen taakse, menisin hänelle vaikka avaimenreistä. Minä Jooseppia en jätä."

Liisin nuoremman sisaren Maretin rakkaus on yhtä vahva, vaikkakin samalla kärsivällinen ja hiljainen — Maret alistuu, muttei anna periksi.